

El fet de nomenar Pere Riera amic d'EINA té una raó ben senzilla: en un moment determinant de la història de l'escola va demostrar ser-ho de veritat i després, encara que se n'hagi mantingut bastant allunyat, no li ha hagut res que desmentís la seva amistat.

El moment en què va demostrar ser-ho efectivament va ser en un dels moments crítics d'EINA, una de les crisis de creixement que en la dècada dels 70 van marcar ~~momentos~~ fites importants de la nostra trajectòria. En aquella ocasió Pere Riera va donar un fort cop de mà a la reestructuració no solament de l'especialitat d'interiorisme, sinó també a la del pla d'estudis general, establint inflexiblement dins la comissió elegida per a tal fi en assemblea. Això va ser un moment important, però la seva implantació dins de l'escola era ja històricament destacada ~~des~~ del moment que va fer el curs 72-73, en què va l'èxica d'una audiència de música popular, va transformar la nostra "aula magna" en una mena de "palau celestial" on es va posar en evidència que una escola com la nostra, en aquells anys, només podia tirar endavant si aprenia a caminar sobre els núvols i sabia transformar cada finestra en un arc iris. Pere Riera va deixar dins EINA un record ~~indel~~ inelaborable tant en els alumnes que van treballar amb ell com entre l'equip de professors. Després, buscant aire, nous va anar cap el Vallès a dirigir una escola d'Arquitectura, però EINA va seguir considerant-lo un dels seus. Per això avui, amb tot honor, li atorga el títol d'Amic d'EINA.